

For at sikre at samtykkekravet i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder er identisk med de krav til samtykke, der i øvrigt gælder for behandlinger omfattet af persondataloven, er det imidlertid nødvendigt, at persondatalovens § 38 om tilbagekaldelse af samtykke også gælder for den manuelle videregivelse, som foreslås omfattet af loven. Det fremgår på den baggrund af den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 3, 1. pkt., at persondatalovens § 38 skal gælde for denne videregivelse.

Med den foreslåede bestemmelses 2. punktum følger det, at Datatilsynet i overensstemmelse med persondatalovens kapitel 16 skal føre tilsyn med manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed. Dette vil betyde, at Datatilsynet (også) bliver tilsynsmyndighed i forhold til spørgsmålet om berettigelsen af manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, som efter de gældende regler reguleres af forvaltningsloven. Det følger således af persondatalovens § 55, at Datatilsynet fører tilsyn med enhver behandling, der omfattes af loven, dog med undtagelse af behandling af oplysninger, der foretages for domstolene. Om en forvaltningsmyndighed vil have pligt til at videregive personoplysninger vil som hidtil bero på navnlig reglen i forvaltningslovens § 31 (eller andre særlige oplysningspligtregler), og her vil Datatilsynet som hidtil ikke have kompetence.

Det skal i øvrigt nævnes, at Datatilsynet (efter den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 3) vil kunne afgive

udtalelser om overholdelse af lovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, og § 38 i forbindelse med manuel videregivelse mellem forvaltningsmyndigheder, jf. herved persondatalovens § 60, stk. 2. Datatilsynet vil endvidere i henhold til persondatalovens § 60, stk. 1, kunne træffe afgørelse i sager vedrørende videregivelse til tredjemand af oplysninger, som er behandlet alene med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser, jf. § 10, stk. 3.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det følger af bestemmelsen, at lovens § 1 ikke gælder for sager om færøske eller grønlandske anliggender. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for sådanne sager med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger. Dette gælder dog kun for sager, der er eller har været under behandling af rigsmyndigheder.

Af bestemmelsen følger endvidere, at lovens § 2 ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens § 2 kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning endvidere sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.